

LBRIS

LARISA RENAR

We know
books

Elixirul iubirii

Secretul armoniei și al fericirii

Traducere de
Raluca Rădulescu

EuroPress
GROUP

București, 2023

Cuprins

Capitolul I. Triunghiul amoros	7
Capitolul II. Forța telurică a vieții.....	55
Capitolul III. Petale de încredere.....	150
Capitolul IV. Strălucește, strălucește puternic.....	203
Capitolul V. Vârfuri de gheață	263
Capitolul VI. Adevărul iubirii	299

Capitolul I

Triunghiul amoros

2006

— Soțul meu nu se mai culcă cu mine, a fost primul lucru pe care l-a spus Karina, prietena mea de la Moscova, când ne-am întâlnit la aeroport. Am înțepenit pe loc, cu valiza și o cutie de brânzeturi urât mirositoare în mână, încă amețită de zbor și de călătoria mea în Franța.

Dacă te uitai la ea, era greu de crezut. Chiar și cu ochii plânși și haina scurtă de piele corai aruncată neglijent pe ea, Karina arăta senzațional. Deși prietena mea împlinise de curând 38 de ani, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de 28. Părul lung și negru, nasul în vânt, ochii căprui languroși, sânii voluptuoși și silueta zveltă atrăgeau imediat atenția bărbaților și le trezeau tot felul de fantezii. Chiar și când apărea cu cei trei copii ai ei, doi băieți mari de 18 și 15 ani și o fetiță adorabilă de 6 ani, Karina rămânea în centrul atenției tuturor bărbaților pe o rază de un kilometru. Și se părea că singurul care nu dădea nicio importanță acestui fapt era soțul ei, Anton. „După douăzeci de ani, te obișnuiești chiar și cu o frumusețe supranaturală”, a glumit Karina pe seama

indiferenței soțului ei. Dar acum e clar că indiferența lui Anton nu era doar față de cum arăta soția lui.

— Și de când se întâmplă asta? am întrebat-o eu, depășind primul șoc.

— De aproape jumătate de an, a șoptit ea, abia ținându-și lacrimile.

— Karina, te-a părăsit? am întrebat eu cu grijă, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

— Nu, a dat din cap în semn de negație și a izbucnit în plâns.

— Știi ce, hai să mergem să bem un ceai și să-mi spui totul.

Am intrat într-o cafenea și am așezat-o pe Karina la o masă și m-am dus să aduc ceai, dar m-am întors cu un pahar de coniac. După ce a băut coniacul și s-a mai oprit puțin din plâns, Karina a putut să continue:

— Dar am aflat că de doi ani are o a doua familie și... a izbucnit ea din nou în lacrimi. Și așteaptă un copil, a spus ea în cele din urmă, oprindu-se pentru o secundă din plâns.

Fără să mă gândesc am băut din coniacul Karinei:

— Și când ai aflat?

— Azi-dimineață, din pură întâmplare, a izbucnit din nou Karina în lacrimi.

— Poate că ți s-a părut? am făcut eu o glumă proastă.

— Era bine să mi se fi părut, a murmurat ea printre lacrimi.

— Deci, spune-mi totul în ordine, am rugat-o eu.

— Totul a pornit în urmă cu trei săptămâni, a început Karina să-mi povestească aproape clar. Ne făceam planuri pentru vacanța din mai și atunci Anton mi-a zis că va merge cu un grup mare să deschidă sezonul de kitesurfing în Egipt și, cu siguranță, eu m-aș plictisi cu un grup exclusiv masculin și ar fi mai bine dacă m-aș

duce în Franța, la un spa. În principiu, m-am gândit că orice bărbat după vârsta de 45 de ani începe să caute aventuri pe cont propriu și m-am apucat să caut un loc unde să evadez și să mă răsfăț și eu.

— Nevoia de adrenalină și sporturi extreme este considerată o manifestare a crizei vârstei mijlocii, am adăugat eu un fapt științific total nepotrivit.

— Da, sigur! a fost de acord Karina. Și eu mi-am zis că e mai bine la kitesurfing decât cu cine știe ce fetișcane. Sinceră să fiu, m-am gândit că poate asta îi va reda potența. Eram, evident, îngrijorată că soțul meu, de obicei pasional, renunțase cumva și ultima dată făcusem sex de Anul Nou, dar m-am gândit că munca multă, vârsta... 46 de ani, nervii cu partenerii și promovările, fumatul și alcoolul nu sunt favorabile sexului și că trebuia doar să am răbdare. Karina a zâmbit și a dat din cap: Asta e, sunt o proastă, le plâng de milă la bărbați. Și a continuat: Azi-dimineață Anton a plecat, așa cum face întotdeauna; m-a sărutat, mi-a spus: „Bună dimineața, iubita”, și-a luat geanta și a plecat spre Domodedovo. Am mai zăcut încă cinci minute în pat și apoi mi-am zis că era timpul să mă ridic și eu, așa că m-am dus în bucătărie să fac cafea. Și acolo i-am văzut telefonul. Ca o soție perfectă, am luat cheile, m-am urcat în mașină și m-am grăbit să-mi ajung din urmă soțul. Am ajuns la aeroport, aproape că am alergat spre zona de check-in și... ce văd: soțul meu stătea la coadă și se săruta cu o tânără. Capul meu s-a golit și totul a căpătat sens. Felul în care era prea obsedat să mă convingă că vor fi doar bărbați, felul în care mi-a arătat cu ostentație rezervările la hotel cu nume de bărbați, ca și cum l-aș fi întrebat eu ceva. Și mi-am amintit și cuvintele Taniei, soția unuia dintre kiteboarderi, Valera, care mi-a zis că ar trebui să fiu mai atentă la soțul meu. Karina a zâmbit din nou, a

răsucit paharul gol în mână și a continuat: Așa că mă uit paralizată la imaginea aia și-mi vine să mă duc să-i iau biletul și să-l fac bucăți, să-l plesnesc și să mătur cu el pe jos, dar mă simt lipită de podea și nu pot să fac nici măcar un pas. Atunci începe să-mi sune telefonul. Răspund și aud vocea dulce a soțului meu: „Draga mea, mi-am uitat telefonul, dar nu-i nimic, o să iau o pauză de la afaceri. Nici nu-ți imaginezi ce distracție o să fie cu toți băieții. Te pup. Și pe copii.” Karina a imitat atât de bine intonația soțului ei, încât am râs fără să vreau.

— Și atunci ce-ai făcut? I-ai aruncat telefonul în față, i-ai rupt biletul, ai făcut scandal? am sugerat eu posibile evoluții ale situației.

— Tare aș fi vrut. Eram pe punctul de a porni spre el, când am simțit că cineva mă prinde de braț. M-am întors și am văzut-o pe Tania, care îl condusesese pe Valera la aeroport. Probabil că ea înțelesese tot și a zis: „Poți oricând să strici totul.” Și m-a târât cu forța în stradă.

— Ea știa totul și n-a zis nimic? – m-am supărat eu. Karinka a clătinat din cap:

— Îmi făcuse aluzii subtile, dar eu refuzam cu îndârjire să le înțeleg și, în plus, nu ne cunoșteam prea bine, ne întâlнисem de vreo trei ori pe la petreceri.

— Și ce-a zis?

— Se pare că erau împreună de doi ani. Karina a izbucnit din nou în lacrimi. Și imaginează-ți, se duce cu ea la toate petrecerile kiteboarderilor, la care sigur că pe mine mă ia rar, zicând că m-aș plictisi. Se duce la ea în fiecare seară la șase, iau cina, se uită la știri și mai fac împreună și altele, iar eu în timpul ăsta stau singură și tristă și mă gândesc la bietul meu soț care trebuie să rămână la serviciu până la unsprezece în fiecare seară și vine acasă doar ca să se culce, zicând că nu mănâncă după ora șase și nu mâncăm împreună decât în vacanțe,

când uită cumva că după șase nu mănâncă. Acum înțeleg unde ia cina, a suspinat Karina.

— Da, n-au dispărut toți oamenii buni de pe lume, am observat eu după ce am ascultat-o pe Karina. Și de ce ți-a spus toate astea? am întrebat eu destul de stingerită în situația dată.

— Îi era teamă să nu fac vreo prostie și s-a gândit că informația o să mă salveze. Cine e informat, e înarmat. În principiu, simțisem și eu ceva, dar după douăzeci de ani de căsnicie, multe lucruri sunt mai ușor de ignorat. Și oricum, unde să mă duc cu trei copii? Uitasem ce înseamnă să ai serviciu, eram obișnuită să cheltuiesc zece sau douăzeci de mii de euro pe lună numai pe haine și la cosmetică. Karina a dat din cap cu tristețe. Și când Tania a plecat, mi-am dat seama că dacă mă întorc acasă, o să fac o prostie. Slavă Domnului că trebuia să te aștept pe tine! M-am învățat vreo cinci ore prin aeroport așteptând să aterizezi, de parcă eram bolnavă. Dar e bine când sunt mulți oameni, unii vin, alții pleacă, așa că nu mi-a acordat nimeni prea multă atenție. Karina a zâmbit printre lacrimi: Și ziua începuse atât de bine!

1906

— Și ziua începuse atât de bine, am auzit cuvintele spărgându-se printre hohote de plâns și, intrând în budoarul mătușii mele, am văzut o tânără plinuță care plângea în brațele mătușii. Mi-am plimbat privirea nedumerită de la una la alta, fără să înțeleg ce se întâmpla.

Nu mai fusesem la Petersburg de aproape un an după povestea cu Camille, ascunzându-mă de toată lumea în casa mea din Chamonix. Camille mă ajutase să recuperez pietrele prețioase pentru un vechi cerc al

puterii feminine, dar îmi furase inima. Și acum știam ce înseamnă aceste cuvinte. Încă n-am reușit să-mi revin după momentul în care mi-a spus că rămâne cu soția lui. Am sperat că liniștea munților și frumusețea Mont Blancului mă vor ajuta să îl uit și să nu îl mai iubesc fără speranță. Nimic nu m-a ajutat, nici plimbările lungi, nici practicile energetice, nici meditațiile, nici flirtul. Ceilalți bărbați păreau insipizi și plictisitori, mai puțin puternici și mai puțin înțelepți. Așa de puțin semănau cu mine însămi, că nu mă recunoșteam nici eu. Iar gândul că nu puteam schimba nimic și că el făcuse o greșeală tragică renunțând la dragostea noastră mă făcea să mă simt și mai rău.

O durere sâcăitoare îmi întuneca fiecare zi și aproape am crezut că dragostea mă poate ucide. Chiar și cercul puterii feminine, simbol al puterii și forței feminine, părea să se șteargă din trăirile mele. Acest simbol al puterii și forței feminine, îi fusese dăruit Afroditei de Hefaistos, ca semn al admirației față de ea și păstrat multă vreme de preotesele elementelor primordiale în templul Afroditei. Mătușa mea găsisese cândva demult cercul pe Acropole, dar fără pietre, și așa mi-l dăduse mie.

— Potrivit unei legende străvechi, femeia care găsește rubinul, diamantul, smaraldul și safirul, trecând peste orice obstacole îi ies în cale, capătă putere nelimitată asupra bărbaților și lumii. Și deși eu adunam toate pietrele cu ajutorul lui Camille, de care îmi era dor, mi-am dat seama că nu pot folosi puterea cercului așa cum îmi doream. Trezindu-mă într-o zi, am simțit că liniștea din Chamonix și izolarea nu mă vindecau deloc. Mi-am adunat lucrurile într-o clipă și m-am grăbit la mătușa mea Sofia Nikolaevna Illariiskaia din Sankt Petersburg. Mi-am adus aminte cum mă învățase

mătușa să fiu femeie adevărată, cum mă ajutase să înțeleg așteptările bărbaților și îmi împărtășise secretele străvechi ale controlului energiei feminine. Eram de-a dreptul sătulă și obosită să tot jelesc. „Poate că mătușa, cu înțelepciunea și cunoștințele ei uluitoare, va putea să se gândească la ceva care să mă scoată din ghearele acestei tristeți”, speram eu. Dar se pare că nu eram singura care avea nevoie de ajutorul mătușii.

— Varenka, ce mă bucur să te văd. Mătușa s-a îndepărtat ușor de tânăra femeie și s-a repezit să mă îmbrățișeze.

— Annușka, i-a spus străinei, ea e nepoata mea, Varvara Renard, de doi ani e văduvă și acum călătorește și se bucură de viață.

Anna s-a uitat la mine cu ochii plini de lacrimi și mi-a șoptit: „Mai bine rămâneam văduvă.” Și a început să plângă și mai tare.

— Explicați-mi ce se întâmplă. Mi-am plimbat eu privirea nedumerită de la mătușa mea la Anna și înapoi.

— Annușka e fina mea. Sofia Nikolaevna a mângâiat-o pe tânără pe cap. Are un băiețel frumos, de un an, iar soțul ei, Nikolai Cervonov, un tânăr fermecător, a fost promovât de curând și...

— Și și-a luat o amantă, a întrerupt-o Annușka pe Sofia Nikolaevna și a izbucnit din nou în lacrimi. Azi am primit o scrisoare de la ea și...

— Era de așteptat, a spus mătușa cu sânge-rece și a adăugat: Uită-te la tine, arăți ca o vacă în staul. Cine ar putea crede, uitându-se la fata asta, că acum doi ani strălucea la baluri și îi fascina pe toți cu grația și voioșia ei?

— Nașă, asta a fost de mult! Anna a început să plângă și mai tare și printre lacrimi a zis: M-am îngrășat după naștere, mi-am pierdut frumusețea, am avut grijă de copil, iar el...

— Iar el și-a făcut de cap, a continuat mătușa, fără să pară cătuși de puțin supărată sau contrariată. Ce-i de făcut cu voi, tinerii... Sunteți atât de încăpățânați, poate omul să vă fluture și-un steag, că până nu vă lovește în cap, nu vedeți nimic.

Sofiei Nikolaevna, în ciuda poziției ei înalte, îi plăcea să vorbească simplu și se exprima întotdeauna precis și concret, mai ales în situații critice.

— De câte ori nu ți-am zis: „Slăbește și acordă-i atenție soțului tău”, a certat-o ea pe Annușka, dar tu numai scutece și cămășuțe; sper că acu' ți-a ieșit pe nas.

— Sofia Nikolaevna, mă ajuți să-l aduc înapoi? a întrebat Annușka cu speranță.

2006

— Lara, mă ajuți să-l aduc înapoi? Oprindu-se brusc din plâns, Karina s-a uitat la mine cu un aer implorator.

— Eu? am mormăit eu dusă pe gânduri.

— Sigur că tu, a zis ea deja și mai convinsă. Probabil că ai moștenit puterile de la străbunica ta, Varvara Renard, mai ales că anul trecut ai călătorit prin toată lumea adunând cunoștințe străvechi și pietre pentru nu știu ce cerc, a venit timpul să le împărtășești cu prietenii tale.

Am căzut pe gânduri. Găsirea jurnalului străbunicii mele, prințesa Varvara Renard, călătoriile în India, Danemarca, Cipru și Nepal, în căutarea pietrelor prețioase pentru cerc, într-adevăr mă ajutaseră să înțeleg multe despre legile care guvernează relațiile dintre bărbați și femei, legile energiei. Dar până acum, eu am încercat să aplic aceste legi doar pentru a-mi schimba mie viața, nu și pentru a schimba viața altora. Viața mea s-a schimbat într-adevăr foarte mult: dintr-o femeie

de afaceri dură, care intimidă bărbații, am devenit o fată seducătoare și feminină, înconjurată de admiratori. Și dacă înainte eu eram cea aleasă, acum eu eram cea care alegea. Dar încă nu-mi găsisem sufletul-pereche, așa că nu eram convinsă că îi pot ajuta pe alții.

— Larisa, nu mai sta pe gânduri! Pasiunea naturală a Karinei de a da ordine și-a intrat în drepturi. Am nevoie de un plan de acțiune. Nu uita: ajutându-i pe alții, te ajuți pe tine însăși, a proclamat ea, parcă citindu-mi gândurile. Bine cel puțin că e vacanță și copiii sunt la bunici, așa că nu trebuie să mă prefac că sunt o fericită mamă de familie. Bine, a oftat ea cu tristețe, hai să mergem acasă, iar tu pe drum gândește-te ce să fac și cum să-l aduc înapoi.

— Karina, promit să mă gândesc, dar deocamdată e inutil orice ai face! am dat eu din cap.

— Sigur. Pentru că singurul lucru pe care vreau să-l fac e să-mi castrez soțiorul. Și deja îmi pare rău că m-a oprit Tania.

— Să nu-ți pară rău, avea dreptate, în starea aia nu puteai să faci decât o prostie, fără să te gândești la consecințe; adunaseși prea multă durere, furie și resentimente. Cel mai înțelept lucru pe care îl poți face e să te retragi și să aștepti și să-ți revii. Încearcă să iei o pauză de la tot, dă-ți timp să înțelegi ce s-a întâmplat. Adică să ieși din situație și să iei o pauză ca să te scufunzi în durere și să scapi de ea.

— Ascultă, vreo metodă mai rapidă de a scăpa de durere nu ai? Poate o pastilă, sau ceva?

— Nu, nu s-au inventat încă pastile pentru durerile sufletești. Ai trăit un șoc emoțional și o să dureze între trei și șapte zile. Trebuie doar să supraviețuiești și să nu faci nicio prostie. Dar există o tehnică de eliberare emoțională dezvoltată de Gary Craig. Cred că e cel mai

bun lucru pe care îl poți face acum. Cel puțin o să poți să conduci. Mie mi-a povestit despre ea doctorul Hendrick, din Australia. L-am cunoscut la un congres în Bali. Într-o seară, eram la restaurantul Ku De Ta și vorbeam despre nefericire în iubire. Imaginează-ți o seară târzie, pe malul oceanului luminat doar de torțe, șezlonguri de lemn în loc de scaune, mai degrabă paturi largi sculptate, îngropate în nisipul alb. Și flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor din sfeșnicele așezate pe mesele joase de lemn. Am vorbit încet și liniștitor, amintindu-mi că într-o situație de șoc puternic, asta poate ajuta omul să-și vină în fire. Și eram acolo, pe acele șezlonguri, sorbind cel mai bun cocktail, ascultând sunetul valurilor care se sparg de stânci chiar la picioarele noastre, admirând oceanul, și Hendrick mi-a arătat această tehnică de a scăpa dintr-o iubire nefericită. El zicea că tehnica asta funcționează mai bine decât orice conspirație.

— Nu mai trage de timp. Arată-mi odată, m-a implorat Karina.

— Mai întâi, te lovești în punctul de sub claviculă și repeți de trei ori: „Chiar dacă soțul meu m-a trădat, eu mă accept total și complet.” În timp ce Karina repeta cuvintele, ochii au început să i se umple din nou de lacrimi. Deja eram și eu pe punctul de a izbucni în lacrimi de milă, dar când am început să mă smiorcăi, mi-am dat seama că era mai bine să fac ceva, așa că am continuat: Acum, cu buricele arătătorului și degetului mijlociu de la mâna dreaptă, începi să pătrunzi în canalele energetice din partea stângă. Conform teoriei lui Craig, emoțiile negative blochează energia și omul își pierde din putere. Lovind aceste canale într-o anumită ordine, restabilești energia. Te lovești ușor deasupra sprâncenei, în jurul ochiului, sub claviculă, sub sâni, pe partea laterală a corpului, pe toate degetele începând